

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Laten we naderen tot de Bron van het geluk

DE Eeuwige schept er geen plezier in de mensen ongelukkig, ellendig en lijdend te zien. Hij zou hen willen helpen, maar hun karakter is ontaard door de duivelse invloed, wat hun belet tot God te naderen en Zijn troost en zegen te ontvangen. Toch zou dit voor hen broodnodig zijn en het zou hun heel veel goed doen. De roep van de goddelijke genade weerklinkt voor alle mensen, maar de meesten willen niets weten van de goddelijke wegen. Zij minachten de raadgevingen van de Heer. Over het algemeen is het pas nadat zij alles geprobeerd hebben en de ene teleurstelling na de andere hebben ondergaan, dat zij eindelijk besluiten de Bron van het geluk te naderen. Het is echt pas als ze ten einde raad zijn en overal gezocht hebben waar niets te vinden is, dat zij zich naar het licht wenden, want zij zijn doordrongen van gedachten en verlangens die in schrille tegenstelling staan tot de wegen van de Allerhoogste.

Het zijn deze gevoelens die de mensen naar hun dood helpen, doordat ze de weg van de dwaasheid volgen die de tegenstander hun doet inslaan. Nochtans hebben de mensen op aarde alles om gelukkig te zijn. Zij bezitten bijzondere gaven, maar ze gebruiken ze voor allerlei nutteloze en schadelijke dingen. Ze verwaarlozen totaal het belangrijkste. Zij maken zich druk om een heleboel onbenulligheden. Zij hebben telescopen om naar de sterren te kijken, raketten om naar de stratosfeer te vliegen. Zij wandelden zelfs op de maan. Maar om hun karakter te ontleden hebben ze geen minuutje de tijd. Dit zou toch nuttiger en dringender moeten zijn. Met al hun ontdekkingen riskeren ze voortdurend hun leven. Zij zullen het vroeg of laat vast en zeker verliezen vanwege hun egoïsme, terwijl zij hun leven zouden behouden als ze het diepste van hun hart zouden peilen om te trachten zich in harmonie met de goddelijke wet te brengen.

Op aarde is alles om de mensen gelukkig te maken, hun overvloed en gelukzaligheid te verschaffen. Toch zijn ze nu vreselijk ongelukkig. Waarom? Omdat zij hun vertrouwen stellen in kunstmatige dingen die hun ontbreken op het moment dat zij het meeste hulp nodig hebben. Zij willen niet steunen op de Rots der eeuwen. Zij willen niets weten over de Zoon van God, die de zonden der wereld wegneemt en die de macht heeft hen van al hun moeilijkheden te bevrijden.

Wij kennen de goddelijke wegen. Als ons geweten ons onze zwakheden en onze gebreken verwijt, en als

ons hart ons veroordeelt, als wij eraan denken dat onze geliefde Verlosser het losgeld voor onze zonden betaald heeft, voelen wij onmiddellijk de kracht van de vrede. Wij voelen de zekerheid van de goddelijke vergiffenis en wij kunnen tegenover de beschuldigingen van de tegenstrever dit prachtige antwoord stellen: "Als mijn hart mij veroordeelt, is God groter dan mijn hart."

Het spreekt vanzelf dat deze macht van vergoeding, van vergiffenis en van vrede, die voortvloeit uit het offer van Christus, ons niet gegeven wordt opdat wij altijd in onze gebreken zouden terugvallen. Dit alles wordt edelmoedig tot onze beschikking gesteld, opdat wij na een val weer zouden kunnen opstaan, met de wil en de wens niet meer opnieuw te vallen. Men spot niet met God. Als wij iets wat niet in overeenstemming is met de goddelijke principes, niet opzij schuiven, verliezen we alle gemeenschap met de Almachtige. Vanaf dat moment kunnen wij de bescherming van het bloed van onze geliefde Verlosser niet meer voelen en verkeren wij in een rampzalige toestand.

Dit laat zien hoe noodzakelijk het is dat wij de gevoeligheid voor de goddelijke dingen in ons ontwikkelen, opdat ons geweten steeds zuiverder kan worden. Zodra wij vijandige gevoelens koesteren tegen wie dan ook, zijn we al aan handen en voeten gebonden in de handen van de tegenstrever. Wij mogen dus dit vergif niet in ons laten doordringen, maar wij moeten ons dadelijk laten reinigen door het bloed van Christus. Anders stapelen de verschillende lagen geestelijk vuil zich op en maken ze ons hart ongevoelig en ondoordringbaar.

Als er teveel vuil aanwezig is, kan men zelfs met zeep niet meer reinigen. Maleachi toont het aan als hij zegt dat de dag van God zal zijn als het vuur van de metaalsmelter dat een hevige hitte verspreidt. Deze hitte wordt groter naargelang de noodzaak, tot het metaal volledig gesmolten is en gezuiverd kan worden. Maleachi zegt ook dat de dag die komt zal zijn zoals de potas van de lakenbereiders die alles verbrandt wat aangetast kan worden. Zo zal de dag die komt, die grote dag van rampspoed, de hele wereld treffen en alles vernietigen wat strijdig is met het Koninkrijk van God. Dit is absoluut geen straf van de Almachtige. Het is eenvoudig de oogst van het slechte zaad dat door de mensen gezaaid werd. Als de rampspoed zijn hoogtepunt zal bereiken, zullen zij in uiterste nood verkeren. Dan zullen zij hun dwaasheid en krankzinnigheid erkennen. Zij zullen hulp zoeken en vinden

in de kracht van het kruis van onze dierbare Verlosser. Zij zullen naderen tot de levensprincipes van het Koninkrijk van God en ze zich eigen kunnen maken door hun hart te veranderen en door zich zo naar het leven en het duurzame geluk te richten.

Nu wordt een zeker aantal mensen, dat al in contact getreden is met de waarheid en verlangt het eeuwige leven te bereiken zonder te sterven, onderwezen door onze publicaties. Zij weten wat zij daarvoor moeten doen. Zij worden opgeleid in de school van Christus, waar zij zich kunnen reinigen van al hun onzuiverheden.

Wij bevinden ons in deze school. Als wij de taal van de beproeving voor de verandering van ons karakter begrijpen, hoeft de warmte van de smeltkroes niet hevig te zijn. Wij doen dadelijk het nodige en de vuuroven verandert weldra in een oord van vreugde en zegen, waar men zich op zijn gemak voelt. Als wij daarentegen weerstand bieden, lijdt men ten langen laatste ondraaglijke pijn. Pas op het moment dat wij ophouden weerstand te bieden, vermindert de warmte van het vuur. Als wij goed daarop in gesteld zijn, voelen wij op het moment van de beproeving het verzachtende middel van de goddelijke genade die ze draaglijk maakt. Dit middel zorgt ervoor dat de reiniging gemakkelijk gaat, zonder wonden, gaten of barsten te veroorzaken. Het vuil kan dan weggenomen worden zonder hevige pijn.

De goedheid van de Heer uit zich voor iedereen, maar niet iedereen is even gevoelig. Bij de een heeft het meer effect dan bij de ander. Sommigen reageren niet, of bijna niet. Voor hen wordt de beproeving zo hevig dat zij verplicht zijn uit hun slaap, uit hun verdoving, uit hun onverschilligheid of uit hun weerstand te ontwaken. Als de pijn te hevig en te scherp wordt, begint de sterkste mens te verzwakken en bezwijkt tenslotte.

Zoals ik al gezegd heb, komt de hevigheid van de vuuroven niet van de Heer, maar van de wet der gelijkwaardigheid die handelt met een perfecte nauwkeurigheid. De Heer wil ons altijd helpen, ons ondersteunen, ons zegenen, en vooral ons genezen. Maar wat moeten wij doen als wij altijd zijn school ontvluchten?

Wij moeten er vooral diep erkentelijk voor zijn dat we het offer van het verzoenende bloed van onze geliefde Verlosser kunnen voelen. Als we tot de Heer komen door ons van ganser harte te vernederen voor een begane fout, kunnen we onmiddellijk de vergiffenis voelen, als we zelf verlangen onze naaste te vergeven.

Als we daarentegen iets van wrok blijven koesteren tegen wie dan ook, als we oneerlijk zijn, kunnen we de vergiffenis en de bevrijding niet voelen, omdat we

Een moedige verdediger van de waarheid

IN de veertiende eeuw verscheen in Engeland John Wycliffe, ook wel "de morgenster van de Reformatie" genoemd. Hij was de heraut van de Reformatie, niet alleen voor Engeland, maar voor het hele christendom. Het grote protest dat hij tegen Rome liet horen, zou nooit zijn uitwerking verliezen. Het was het signaal van een strijd die zou leiden tot de emancipatie van individuen, kerken en naties.

De hoogopgeleide Wycliffe zag het ontzag voor God als het begin van wijsheid. Al op de universiteit werd hij zowel opgemerkt om de vurigheid van zijn geloof als om zijn grote kennis. Zijn honger naar kennis dreef hem ertoe alle takken van de menselijke wetenschap te omarmen. Hij was goed op de hoogte van de scholastieke filosofie, het kerkelijk en burgerlijk recht, en zijn eruditie was van groot

nut voor hem, en ook onontbeerlijk voor zijn toekomstige strijd.

Wycliffe bestudeerde de Schrift met dezelfde ijver als bij de verwerving van de wetenschappen. Hij had eerder behoeften ondervonden die noch de scholastieke studies, noch de leer van de Kerk hadden kunnen bevredigen, en hij vond in het Woord van God wat hij elders tevergeefs had gezocht. Daar ontdekte hij het plan voor onze verlossing en zag daarvoor in Jezus Christus de enige Voorspraak van de mens. Hij wijdde zich volledig aan het dienen van de Heer en besloot de waarheden die hij had ontdekt te verkondigen.

Net als de hervormers die hem opvolgden, zag Wycliffe niet meteen waar zijn werk hem toe zou brengen. Het was niet zijn opzet dat hij Rome begon te bestrijden. Maar zijn gehechtheid aan de waarheid kon niet anders dan hem in een strijd met onwaarheid brengen.

Wycliffe onderscheidde gemakkelijk dwaling en veroordeelde moedig misbruiken die door het gezag van Rome werden gesancioneerd. Terwijl hij de taken van kapelaan van de koning vervulde, durfde hij te protesteren tegen de betaling van de belasting die de paus van de Engelse koning eiste, en toonde hij aan dat pauselijke vorderingen op de wereldlijke vorsten in strijd waren met de rede en de openbaring.

Een ander misbruik waartegen de hervormer een lange en bittere oorlog voerde, was de instelling van de orden van bedelmonniken. Deze monniken waren er in overvloed in Engeland en wel in zo grote mate, dat ze het aanzien en de welvaart van de natie in gevaar brachten. Verstandige en vrome mannen hadden tevergeefs geprobeerd deze orden te hervormen. Maar Wycliffe, scherpzinniger en beter geïnformeerd, viel de wortel van het kwaad aan en verklaarde dat het systeem zelf verkeerd was.

Opnieuw werd Wycliffe geroepen om de rechten van de Engelse kroon te verdedigen tegen het eigenmachtig optreden van Rome. Als koninklijk ambassadeur verbleef hij twee jaar in Nederland om te overleggen met de vertegenwoordigers van de paus.

Kort na zijn terugkeer in Engeland werd Wycliffe door de koning ontboden om de functie van rector van Lutterworth te vervullen, wat bewees dat zijn openlijke woorden de koning niet had misaagd. Zo kon hij zijn invloed uitoefenen op de beslissingen van het hof en op de publieke opinie.

De pauselijke toorn ontketende zich al snel tegen hem. Drie pauselijke bullen gericht aan Engeland – een aan de universiteit, een aan de koning en de derde aan de prelaten – bevalen onmiddellijke en beslissende maatregelen om de ketterij de mond te snoeren. Voor de komst van de bul hadden de bisschoppen Wycliffe echter al in hun ijver opgeroepen om voor hen te verschijnen.

niet beïnvloed kunnen worden door de goddelijke genade. In zulke omstandigheden duurt het soms lang, voordat we ons opnieuw beschermd voelen door het losgeld van Christus. Ondertussen hebben we voortdurende zenuwspanningen, zielenpijnen en verdriet, terwijl alles zo gemakkelijk zou gaan indien we deden, wat nodig is.

Het is vooral uiterst belangrijk, dat wij ons oefenen in dankbaarheid en dat wij voortdurend Gods goedheid voor ons herhalen. De goedheid, de tederheid, de onuitsprekelijke liefde van God en de Heer waarmee wij altijd omringd waren, en nog zijn, moeten een diepe weerklank in ons hebben. Als dit het geval is, zullen we geen enkele moeite hebben om na te leven wat de waarheid ons leert, om de raadgevingen van de Heer te volgen en om hem onze dankbaarheid en afhankelijkheid te bewijzen, juist vooral dan aan de Eeuwige, onze opperste Weldoener.

David had grote gebreken. Maar zodra hij vóór de waarheid gesteld werd, boog hij zich nederig neer. Hij toonde volledig berouw en onderwierp zich totaal. Dit redde hem. Als hij weerstand geboden had, had hij zich niet kunnen handhaven in de goddelijke genade.

Dat is een zeer grote les, die op ons een diepe indruk moet maken. Als wij een karakter willen verwerven dat ons voorgoed levensvatbaar kan maken, moeten we onderworpen en nederig zijn en ons laten leiden door de goddelijke lessen die de Heer aan zijn Dienaar geeft om ze aan zijn volk over te brengen. Als wij deze goede richting inslaan is het succes verzekerd. Als wij de weg van weerstand, onverschilligheid, ongehoorzaamheid en ondankbaarheid inslaan, begeven wij ons op een gevaarlijk pad, dat ons diepe teleurstellingen zal brengen.

Deze noodlottige weg hebben onze eerste voorouders genomen. Dit heeft hen tot de catastrofe geleid en ze hebben al hun afstammelingen in de afgrond meegesleurd. Het losgeld van Christus zet ons terug op de weg van het leven. Maar om ditmaal onze bestemming, die het eeuwige leven op de herstelde aarde is, te realiseren, moeten wij de voorwaarden vervullen die hij ons toont. Het herstel van alle dingen laat reeds zijn eerste stralen schitteren en zijn machtige en zegenende werk is al zichtbaar voor degenen die ogen hebben om te zien, oren om te horen en een hart om te begrijpen.

Laten we ons dus inspannen de weg van rechtschapenheid, gehoorzaamheid en dankbaarheid te volgen door de principes van de universele Wet na te leven. Dan zullen wij voelen dat we op weg zijn naar leven, gezondheid, zegen en geluk tot in eeuwigheid.

Wat brengt de toekomst?

In de rubriek "Post van de lezers" van de krant *Ouest-France* van 5 december 2022, stond een artikel van Maëlle Prost getiteld:

Burgerschap. "Onze planeet heeft misschien geen toekomst."

"Ik ben een 18-jarige studente die op 1 december 2022 deelnam aan de Journée défense et citoyenneté (JDC). Ik was geschokt door wat sommigen van ons tijdens hun toespraken maar ook tijdens de middagpauze zeiden,...

Zoals veel jonge mensen van mijn generatie maak ik me zorgen over de toekomst van onze planeet. Er is niets dat belangrijker voor mij is en ik heb al gelegenheid gehad om "met spandoeken te lopen" om deze zaak te verdedigen. Om eerst te horen dat de opwarming niet wordt veroorzaakt door menselijke activiteit, daarna dat onze toewijding nutteloos en te laat is, klinkt als een belediging, niet alleen voor mezelf maar voor mijn hele generatie, vooral van de kant van iemand die er prat op gaat ons burgerschap te leren...

Het spijt me, maar de huidige waarden zijn niet precies dezelfde als die van de twintigste eeuw. Wij hebben misschien geen wereldoorlogen en de andere oorlogen van de afgelopen eeuw meegemaakt, maar die volwassenen van vandaag hebben niet de constante angst ervaren om geen toekomst te hebben, hoe hard we ook proberen te studeren en te leren, omdat onze planeet zelf misschien geen toekomst heeft.

Vandaag de dag, of we het nu leuk vinden of niet, is de verantwoordelijkheid voor onze daden ten opzichte van het milieu een fundamenteel aspect van burgerschap. Ik verwacht van de volwassenen dat ze solidair zijn met ons jongeren wier toekomst zo onzeker is, en dat ze ons niet in ons gezicht uitlachen, als we opkomen voor de zaak van het milieu."

Dat is een treffende oproep van een jongere die gevoelig is voor de zaak van het milieu en op zoek is naar een betere toekomst. En hoe goed kunnen we dit jonge meisje begrijpen! Het is waar dat er veel dingen zijn veranderd in onze samenleving en we kunnen in deze tekst aanvoelen hoe moeilijk het voor volwassenen is om jongeren te begrijpen.

Om zijn naaste te begrijpen, moet men zich in zijn plaats stellen. De jongere generatie heeft inderdaad een sombere toekomst voor zich. Naast het spook van de werkloosheid zijn er nu de problemen van klimaat, vervuiling, ontbossing, het verdwijnen van diersoorten, enz. Zoals Maëlle Prost zegt, kun je je afvragen of de aarde zelf nog wel een toekomst heeft. Op een leeftijd waarop ze het recht zouden moeten hebben om zorgeloos te leven, hebben onze jongeren zorgen die degenen die voor hen kwamen, niet hadden, althans degenen die nadenken en gevoelig zijn voor wat er om hen heen gebeurt.

We beantwoorden deze vraag graag en stellen iedereen gerust die zich zorgen maakt over de toekomst van de aarde. Want de aarde zal hersteld worden krachtens Gods plan voor de mensheid. We weten dat onze planeet oorspronkelijk plaats bood aan een paradijs met ideale omstandigheden van klimaat en milieu, zoals beschreven is in Genesis, het eerste boek van de Bijbel. De verschijning van de zonde bracht de vloek voor de mens en zijn nakomelingen, maar ook voor dieren, planten en voor onze hele planeet.

Het is Gods wil dat alles weer tot volmaaktheid wordt hersteld. Het is een plan waarvan we ons de reikwijdte moeilijk kunnen indenken, omdat er zoveel wijsheid voor nodig is om alles te herstellen zonder iemand iets tot iets te dwingen en zonder de drempel van een uitnodiging te overschrijden. In deze geest deed de Eeuwige de oproep: "Wie is waardig om het boek te openen en de zegels ervan te verbreken?" Op. 5: 2. De Logos (het scheppende woord van God), nl. de geliefde Zoon van God, reageerde op deze oproep: "Zie, Ik kom, o God, om uw wil te doen. Uw wet is in mijn hart." Ps. 40: 9.

De beknoptheid van deze woorden valt ons op. Om met zo weinig woorden zo'n programma op te zetten! Maar ook wat een precisie! En als we deze twee stellingen zouden analyseren, zouden we een hele wereld aan gevoelens vinden. Het was de geest van God die meedeelde wat ons in deze woorden leek te ontbreken.

Zo kwam de Zoon van God naar de aarde om onze Verlosser, Jezus Christus, te worden. In drieëneenhalf jaar vervulde hij een taak van zo'n omvang dat de apostel Johannes aan het einde van zijn evangelie verklaart: "Jezus heeft nog vele andere dingen gedaan; als we ze in detail zouden beschrijven, denk ik dat de wereld zelf niet eens de boeken zou kunnen bevatten die dan geschreven zouden moeten worden." Johannes 21: 25. Onze geliefde Verlosser heeft in de 2000 jaar van het Evangelische tijdperk een kleine kudde, zijn trouwe Kerk voor zichzelf gekozen. Die bestaat uit ware priesters die hun leven geven voor hun naaste.

Tegenwoordig klinkt er weer een oproep. De Bood-

schap aan de Mensheid, die de Constitutie en de Wet van het Rijk der Gerechtigheid bevat, nodigt bereidwillige harten uit om het pad van egoïsme te verlaten om zich te wijden aan een levend altruïsme door de Universele Wet in acht te nemen door te bestaan voor het welzijn van de medemens en een weldoener te worden. De nieuwe wereld wordt al voorbereid en iedereen wordt uitgenodigd om mee te werken aan het werk van de Eeuwige. Deze samenwerking vervult ons met vreugde en zal voor hen die trouw zijn, het eeuwige leven op de herstelde aarde verzekeren.

De rol van de rijken in de opwarming van de aarde

De kwestie van de vervuiling, met name door de CO₂-uitstoot, is voedsel voor de actuele debatten. Vandaag de dag wordt het oog gericht op de rijkste mensen, omdat is aangetoond dat hun voetafdruk wat betreft die uitstoot groter is dan die van de mensen met minder geld. Dit wordt ons uitgelegd in de tweemaandelijks blad *En Marche* nr. 1703 van 3 november 2022 in een artikel van Soraya Soussi getiteld:

Klimaat: de invloed van de ultrarijken

Privéjets, golfbanen, superjachten... Als we weten dat de grootste vervuilers ook de rijkste mensen zijn, zou het dan niet geweldig zijn als de ultrarijken van deze wereld eindelijk zouden werken aan het verkleinen van hun ecologische voetafdruk? Een naïeve vraag met complexe antwoorden!

Deze zomer beschuldigde de Amerikaanse pers de beroemdheden Sylvester Stallone, Kim Kardashian, Kevin Hart (acteur, komiek), Dwyane Wade (basketbalster) ervan dat ze hun consumptie van drinkwater in Californië, geplaagd door droogte, hebben laten exploderen. En dit ondanks de beperkingen die de Staat oplegt. Begin september, tijdens een persconferentie, toonden de kapitein van het voetbalteam Paris-Saint-Germain (PSG) Kylian Mbappé en zijn coach Christophe Galtier hun totale minachting voor de milieukwestie aan door hun reizen per privéjet te rechtvaardigen (voorbeeld: Parijs-Nantes). De daaropvolgende media-verantwoordiging heeft vooral het debat over de verantwoordelijkheid van de ultrarijken in de strijd voor het klimaat nieuw leven ingeblazen.

Vernietiging van de ecosystemen door de gefortuneerden

Vandaag is de inspanning op het vlak van ecologische transitie (de overgang van een energiesysteem dat minder afhankelijk is van fossiele grondstoffen) oneerlijk verdeeld. Ook al kiezen sommigen ervoor om soberder te leven, blijven anderen toch in overvloed consumeren en versnellen ze het proces van ecologische onbalans. In tegenstelling tot wat vaak wordt gedacht, zijn het niet de armste individuen die het meest vervuilen. Het bewijs in cijfers: de koolstofvoetafdruk van de rijkste 1% van de wereld is 66 keer hoger dan die van de armste 10% op de planeet. Aan de andere kant zijn het de armsten die het gelag moeten betalen.

Dit jaar publiceerden Greenpeace Frankrijk en Oxfam Frankrijk een welsprekend rapport over de verantwoordelijkheid van de ultrarijken in de ecologische strijd. De twee organisaties analyseerden en berekenden de koolstofvoetafdruk van Franse miljardairs. Resultaat: de financiële rijkdom van 63 Franse miljardairs stoot evenveel uit als 49,4% van de Franse huishoudens. Daarnaast bleek uit een onderzoek van de Britse krant „The Guardian“ in 2017 dat miljardairs als Peter Thiel (mede-oprichter van Pay Pal en directeur van Palantir, een Amerikaans dataverzamelingsbedrijf) of Larry Page (Google) investeerden in de aankoop van terreinen om heen te vluchten in Nieuw-Zeeland, een regio die minder zou lijden onder toekomstige klimaatschade.

Maar twee van de machtigste prinses van het koninkrijk vergezelden hem naar het hof, en de menigte, die binnenstormde, intimideerde de rechtzaken zo, dat het onderzoek werd opgeschort en Wycliffe in vrede kon terugkeren. De prelaten probeerden vervolgens de oude Edward III tegen de hervormer op te zetten, maar de koning kwam te sterven en de vroegere beschermmer van Wycliffe werd regent van het koninkrijk.

De pauselijke bul beval heel Engeland om de ketter te arresteren en gevangen te zetten. Deze maatregelen hielden de verbranding op de brandstapel in, en naar alle waarschijnlijkheid zou Wycliffe spoedig het slachtoffer worden van de toorn van Rome. Maar Hij die ooit zei: "Vrees niet... Ik ben uw schild", strekte Zijn hand uit om Zijn dienaar te beschermen. De dood sloeg toe, maar niet de hervormer stierf, maar de paus die zijn ondergang had verordonneerd. Gregorius XI stierf en de geestelijken die zich had-

den verzameld om Wycliffe een proces aan te doen, gingen uiteen.

Maar zijn werk werd plotseling onderbroken. Hoewel hij nog geen zestig jaar oud was, hadden zijn onophoudelijke arbeid, zijn studie en de aanvallen van zijn vijanden zijn kracht uitgeput en hem voortijdig verouderd. Hij werd getroffen door een ernstige ziekte. De monniken voelden hier grote vreugde over. Omdat ze dachten dat hij bitter spijt moest hebben van het kwaad dat hij de Kerk had aangedaan, haastten ze zich naar hem toe om zijn belijdenis te horen. Vertegenwoordigers van vier religieuze ordes, vergezeld van vier burgerlijke magistraten, hadden zich verzameld aan zijn bed, omdat ze aannamen dat hij stervende was. "Je ziet nu de dood onder ogen", zeiden ze tegen hem; "laat het gevoel van je fouten je raken en trek alles in wat je tegen ons hebt gezegd." De hervormer luisterde zwijgend; toen, zijn dienaar smekend om hem te hel-

pen in bed rechtop te gaan zitten, en starend naar degenen die op het herroepen van zijn woorden wachtten, zei hij tegen hen met die sterke, donderende stem die hen zo vaak had doen beven: "Ik zal niet sterven, maar ik zal blijven leven, en ik zal de wandaden van de monniken vertellen." Verbaasd en verward verlieten de monniken haastig de kamer van de zieke man.

Wycliffe's woorden gingen in vervulling. Hij leefde lang genoeg om zijn volk het meest geduchte wapen tegen Rome in handen te geven: het Woord van God, het hemelse instrument dat bestemd was om de wereld te bevrijden, te verlichten en het evangelie te verkondigen. Maar er waren veel krachtige obstakels voor dit werk. Wycliffe, verzwakt door ziekte, wist dat hij nog maar een paar jaar te werken had; hij zag de tegenstand die hij ondervond; niettemin ging hij, aangemoedigd door Gods beloften, moedig voorwaarts.

Hij voltooide eindelijk zijn werk: de eer-

ste vertaling van de Schrift in het Engels. Engeland kon het Woord van God lezen. Voortaan vreesde de hervormer niet langer de gevangenis of de brandstapel. Hij had in de handen van het Engelse volk een licht gelegd dat niet meer gedoofd kon worden. Door de Bijbel in hun eigen taal aan zijn medeburgers te geven, had hij meer gedaan om de ketenen van onwetendheid en gebreken te doorbreken, en om zijn land te bevrijden en te veredelen, dan de meest briljante overwinningen op het slagveld.

Omdat de boekdrukkunst nog niet bekend was, werden kopieën van de Bijbel alleen verkregen door een langzaam en moeizaam proces. De belangstelling voor dit boek was zodanig dat de vele kopiisten die aanboden om het over te schrijven niet voldoende waren om aan alle verzoeken te voldoen. Een paar rijke mensen wilden een compleet exemplaar. Anderen konden alleen een fragment kopen. Vaak kwamen meerdere families bij elkaar

Sinds het begin van de pandemie (Covid 19, noot van de redactie) zijn de winsten van de mensen met de grootste fortuinen van Frankrijk verdubbeld en zijn hun aankopen van luxe "voertuigen" enorm gestegen. De verkoop van superjachten steeg in 2021 met meer dan 8% in vergelijking met 2019, vóór de pandemie, volgens de gespecialiseerde site "Super-yacht Group". Datzelfde gebeurde met de privéjets: in 2021 registreerde de site die gespecialiseerd is in zakelijke vluchten "Wingx" wereldwijd 3,3 miljoen vluchten, een record voor één jaar. Die privévliegtuigen die gemiddeld 4 tot 5 personen per vlucht vervoeren, zijn echter 5 tot 14 keer vervuilerder (per passagier) dan commerciële vliegtuigen en 50 keer vervuilerder dan treinen, schat een rapport van de niet-overnemen-tele organisatie Transport and Environment.

Grote macht, grote verantwoordelijkheden

Natuurlijk zijn niet alle rijke mensen ongevoelig voor klimaatkwesties. De collectieven "Patriottische Miljonairs", "Miljonairs voor de Mensheid", "TaxMeNow" die supermiljonairs samenbrengen, zijn voorstander van hogere belastingen voor de rijken. Maar deze collectieven vormen een minderheid op de planeet van de extra-bevoorrechten.

Inspanningen voor het klimaat moeten collectief zijn. Niet alleen van de rijksten, van wie sommigen ook beroemdheden zijn, en daarom sterk blootgesteld aan de media. Ze dienen als voorbeeld voor veel burgers die hen volgen, imiteren. In dit opzicht hebben de media een belangrijke rol te vervullen bij het kiezen van de persoonlijkheden aan wie ze waarde toekennen. Maar ook van de kant van de politici wiens verantwoordelijkheid het is om krachtige en ambitieuze maatregelen op het gebied van ecologische transitie af te dwingen door de grootste vervuilers een hoge prijs te laten betalen. De staten met het hoogste Bruto Binnenlandse Product hebben ook een historische verantwoordelijkheid voor de CO₂-uitstoot. Daarom moeten zij de inspanningen van de ontwikkelingslanden financieren en hun de nodige middelen garanderen om hun ecologische transitie te waarborgen.

Het is gemakkelijk te begrijpen dat de rijkste mensen meer consumeren en dus meer vervuilen. Ze hebben een duurder levensstijl. Tot daar heeft niemand zich er zorgen over gemaakt, maar vandaag is het anders, iedereen is veel gevoeliger voor vervuiling en de gevolgen ervan voor het milieu.

We kunnen ook de reactie begrijpen van minder bedeelde mensen die worden uitgenodigd om hun consumptie te verminderen, wanneer ze merken dat anderen, meer welvarend, helemaal niet gevoelig zijn voor deze problemen. Zoals Soraya Soussi schrijft: "Een naïeve vraag, met complexe antwoorden".

In feite is er geen pasklaar antwoord, omdat iedereen zich verantwoordelijk moet voelen voor de gemeenschap. En meer nog, als we aan onze kinderen denken. Wat voor milieu gaan we hen nalaten?

De relatief welvarende situatie die we kennen in onze westerse landen, heeft ons in staat gesteld om te consumeren, te genieten, op vakantie te gaan, onze verlangens te bevredigen, voor sommigen zelfs nog meer dan voor anderen. Bovendien moedigde de reclame consumptie en kopen aan, zelfs als het niet nuttig is. Deze manier van doen is een sociaal fenomeen geworden, een gewoonte die zo wijdverbreid is, dat we ons een leven zonder consumeren niet voor kunnen stellen. Deze trend heeft een naam: consumentisme, een manier van leven die minder bezig is met het bevredigen van onze behoeften dan met het voldoen aan onze verlangens. En we hebben niet bedacht, dat deze gewoontes een directe impact hadden op het milieu.

In 1972 vroeg meteoroloog Edward Lorenz: "Kan het klapperen van de vleugels van een vlinder in Brazilië een tornado in Texas veroorzaken?" en zo het beroemde "vlindereffect" in de theorie over chaos veroorzaken.

Dat is het probleem van onze consumptie. Deze vreemde tegenstrijdigheid tussen de vlindervleugel en de tornado zouden we als volgt kunnen formuleren: consumptie is de dochter van overvloed en schaarste.

Laten we echter de zaken over het onderwerp "ultrarijken" in perspectief plaatsen. Want het is niet het feit van heel veel bezit dat gelukkig maakt, maar het feit van het waarderen van wat we hebben. Het is je dankbaarheid die gelukkig maakt. Zelfs als mensen gemaakt zijn voor overvloed, terwijl niemand is voorbestemd om arm te zijn, het is niet de overvloed die ons gelukkig maakt. We kunnen grote rijkdom bezitten en ongelukkig zijn. Geluk komt voort uit het karakter en dankbaarheid wordt aangeleerd, net als al het andere.

Om terug te komen op het probleem van het klimaat dat ons in dit artikel bezighoudt: het is een illusie om te denken dat de mensen met de grote fortuinen hun gewoonten zullen veranderen. Wanneer u zich luxe kunt veroorloven, zult u het uzelf niet ontzeggen. Aan de andere kant zijn degenen die de wetten maken afhankelijk van degenen die het rijkst zijn. Verwacht dus geen verandering van hen.

Die kan alleen komen van de Eeuwige die spoedig Zijn Koninkrijk van vrede en gerechtigheid op aarde zal introduceren. En daar is er geen sprake meer van vervuiling, materiële rijkdom of armoede. Mensen zullen leren zich te gedragen zoals het hoort in het Koninkrijk van God; dat wil zeggen, denken aan de naaste volgens de grote universele Wet die alles in het universum regeert en die wil, dat elk wezen en alles bestaat voor het welzijn van de ander. Er zal dus geen overlast meer zijn van welke aard dan ook, maar alleen gelukzaligheid voor iedereen en voor altijd.

Menselijke of kunstmatige intelligentie?

Het artikel dat we hier weergeven, is op 23, 24 september 2023 gepubliceerd in de krant *Ouest-France*. Het gaat over kunstmatige intelligentie, die de wetenschappelijke gemeenschap in verwarring brengt door de terrechte angst dat kwaadwillenden deze technologische innovatie gaan misbruiken.

Intelligentie is menselijk

We moeten ervoor zorgen dat "kunstmatige intelligentie" ons niet helemaal onwetend maakt. Het onderwerp is van buitensporig belang, net als de groei van de mogelijkheden van digitale technologieën.

Computers en hun software zijn in staat om onvoorstelbare hoeveelheden gegevens op te nemen en deze vervolgens te gebruiken om heel concrete handelingen te verrichten in ons dagelijks leven. Ze kunnen een aantal dingen voor ons doen, ze imiteren ons en zijn in staat tot "redeneren, tot plannen en tot creativiteit", drie handelingen die door het Europese Parlement worden genoemd in de definitie van "kunstmatige intelligentie". Maand na maand worden we verrast door de vooruitgang die deze door de mens ontworpen machines boeken, maar deze vooruitgang maakt ons ook ongerust.

Die machines zijn nu in staat om voor ons te schrijven en te spreken, om met de snelheid van het licht te berekenen wat geen mens ooit heeft berekend. Sommigen kondigen nu al een nieuwe wereld aan en verzekeren ons dat kunstmatige intelligentie voor alles zal zorgen, voor ons zal werken, ons leven zal regelen en binnenkort de wereld zal besturen. Dat prestatievermogen van deze machines is onweerstaanbaar en winnen zelfs de fascinatie van degenen die ze ontwerpen. In maart ondertekenden honderden onderzoekers op het gebied van kunstmatige intelligentie een open brief, waarin ze opriepen tot een tijdelijke stopzetting van het ontwikkelen van de krachtigste systemen, zodat we kunnen nadenken over de manier om deze te kunnen beheersen. Met andere woorden, de mensen ontwerpen

hulpmiddelen die zo krachtig zijn, dat ze misschien niet onder de knie gehouden kunnen worden. Maar is dit echt nieuw?

Onze morele verantwoordelijkheid

De mens heeft al massavernietigingswapens gebouwd. Sinds de uitvinding van atoomwapens weten we, dat de door mensen gemaakte hulpmiddelen de wereld kunnen vernietigen. Met kunstmatige intelligentie zijn er nieuwe bedreigingen: massamanipulatie, grootschalige leugens, nepnieuws.

Maar het tegenovergestelde is ook mogelijk: het kan ons helpen veel dingen op te lossen en het kan waarschijnlijk ook een hulpmiddel zijn waarmee we het leven op aarde kunnen verbeteren. Het kan misschien een kans voor ons zijn. Het zal allemaal afhangen van wat we ermee doen. Omdat kunstmatige intelligentie, hoe krachtig computers ook werken, slechts een hulpmiddel is, zoals een hamer of een moersleutel, zoals de vuursteen en het mineraal waarmee de mensen vuur konden maken. Het gereedschap op zichzelf is niet intelligent, het is de persoon die het hanteert.

Woorden hebben betekenis, en we hadden er nooit mee moeten instemmen om het woord „intelligentie“ te gebruiken voor wat slechts het in beweging zetten is van objecten die we hebben gecreëerd. Het is niet de kunstmatige intelligentie die in staat is tot het beste of het slechtste, het zijn de mensen die ze ontwerpen en gebruiken, ten goede of ten kwade.

Laten we niet zo dom zijn om onze morele verantwoordelijkheid over te dragen op de objecten die onze bedoelingen alleen maar versterken en versnellen op een weergaloze schaal. Laten we niet zo raar doen, dat we ons mensbeeld onzeker laten worden voor in vergelijking met computers. Laten we, in plaats van bang te zijn voor kunstmatige intelligentie, standvastig blijven. Laten we ons richten op onderwijs, training, kritisch denken en aandacht voor de mens. Laten we inzetten op de menselijke intelligentie.

Ter zake doende beschouwingen van François-Xavier Lefranc die niettemin vergeleken moeten worden met de geschiedenis om een exact idee te krijgen van wat er met die kunstmatige intelligentie zal gebeuren. Namelijk wordt niet iedereen gedreven door liefdadige bedoelingen. En hoewel een technologische ontdekking die zo belangrijk is als kunstmatige intelligentie een grote hulp kan zijn bij het uitvoeren van veel taken, kan het ook de mensheid ernstig schaden, afhankelijk van in welke handen die ontdekking valt.

We hebben met de atoombom al gezien wat er met de kernspijting is gedaan. Je moet dus voorzichtig zijn. En zelfs als het een mens is die begiftigd is met intelligentie, zoals de auteur van dit artikel zegt, maakt niet iedereen met goede bedoelingen gebruik van deze intelligentie. Wat dus gevreesd moet worden, zijn niet onze technische innovaties, maar de mens en zijn vermogen om ze ten kwade te gebruiken.

Daarom is het dringend nodig, en dit artikel toont dat ons duidelijk aan, om ons karakter te veranderen. Van kwaadaardig naar welwillend. Dat is overigens onze enige redding. Het is te vinden in Jezus Christus, die zijn leven voor ons heeft gegeven, zodat wij onze bestemming terug kunnen vinden: het eeuwige leven. Op zijn school kunnen we, op zijn uitnodiging, van hem zachtmoedigheid en nederigheid leren. Om te leven voor het welzijn van onze medemensen, om goed te doen en nooit kwaad. Dat is waartoe we bestemd zijn.

Wanneer we dit doel hebben bereikt, zullen we kunnen zien hoe zeer ons leven zal veranderen. We zullen al deze nieuwe technologieën niet meer nodig hebben. Gemeenschap met God zal veel van de gereedschappen en machines die we vandaag de dag onmisbaar achten, op een voor ons voordelige manier vervangen. Het is trouwens, omdat de mens van God gescheiden is, dat hij allerlei uitvindingen heeft verzonnen en in gang heeft gezet, die niet nodig zouden zijn geweest

om samen een exemplaar te bemachtigen. Zo kwam Wycliffe's vertaling van de Bijbel al snel in handen van het gewone volk.

Het beroep op de menselijke rede bevrijdde veel mensen van hun passieve onderwerping aan de dogma's van Rome. Wycliffe onderwees nu verlossing door het geloof in Jezus Christus en de exclusieve onfeilbaarheid van de Heilige Schrift. De door hem uitgezonden predikanten verspreidden de Bijbel en de geschriften van de hervormer in de volkstaal met zo'n succes dat al snel de helft van het Engelse volk het nieuwe geloof had aanvaard.

De verspreiding van de Heilige Schrift veroorzaakte hevige ontsteltenis in het kamp van de hoogwaardigheidsbekleders van de Kerk. Ze moesten nu vechten tegen iets krachtigers dan Wycliffe, een kracht waarover hun wapens weinig controle hadden. Er was in die tijd geen wet in Engeland die de verspreiding van de Heilige Boeken verbood,

omdat ze nooit in de taal van het volk waren gepubliceerd. Dergelijke wetten werden toen opgesteld en daarna strikt gehandhaafd. In de tussentijd genoot men, ondanks de grootste inspanningen van de priesters, gedurende een bepaalde tijd van de vrijheid om het Woord van God te verspreiden.

Opnieuw spanden de leiders van de rooms-katholieke hiërarchie samen om de stem van de hervormer het zwijgen op te leggen. Hij werd gedagvaard om achtereenvolgens voor drie rechtbanken te verschijnen. De eerste was voor een bisschoppensynode, die zijn geschriften ketters verklaarde en die, na de jonge koning Richard II voor zich te hebben gewonnen, een koninklijke verordening verkreeg die gevangenisstraf oplegde aan alle aanhangers van de doctrines die door het pauselijke hof waren veroordeeld.

Wycliffe ging in beroep tegen de synode bij het parlement. Hij riep de hiërarchie moedig op om voor de raad van de natie te

verschijnen en vroeg om hervorming van de enorme misbruiken die door de Kerk werden gesanctioneerd. De kracht waarmee hij de aanmatigheden en corruptie van de pauselijke stoel afschilderde, overspoelde zijn vijanden met verwarring. Wycliffe's vrienden en aanhangers bogen onder de storm, en er werd verwacht dat deze oude man, eenzaam en zonder vrienden, zich zou onderwerpen aan de dubbele macht van de kroon en de mijter (de bisschoppen). Integendeel, zijn tegenstanders werden verslagen. Ontwaakt uit zijn apathie door Wycliffe's dringende oproepen, nam het Parlement de vervolgende edicten terug en stelde de hervormer op vrije voeten.

De derde keer werd Wycliffe gedagvaard voor een tribunaal bestaande uit de hoogste kerkelijke autoriteiten in het koninkrijk. Dit hof moest natuurlijk meedogenloos zijn tegenover ketterij. De tijd was gekomen dat Rome eindelijk zou zegevieren en het werk van de hervormer definitief zou worden ver-

pletterd. Dat was althans de hoop van de tegenstanders. Als ze daarin zouden slagen, zou Wycliffe gedwongen worden om alles wat hij had gedaan af te zweren of het tribunaal te verlaten om op de brandstapel te worden verbrand.

Maar de hervormer trok niets in. Hij wilde zich niet verstoppen. Hij bleef moedig bij zijn leringen en verwierp de beschuldigingen van zijn vervolgers. Zonder aan zichzelf en zijn situatie te denken riep hij zijn toehoorders op om met hem voor de rechterstoel van God te verschijnen en woog hun drogredenen en misleidingen op de weegschaal van de eeuwige waarheid. De macht van de Heilige Geest werd gevoeld in de rechtszaal. Zijn toehoorders leken, alsof het hun geboden werd door de macht van God, aan hun stoel genageld zitten. Als pijlen van de Almachtige doorboorden de woorden van de hervormer de harten. De beschuldiging tegen hem van ketterij, keerde zich krachtig tegen

als hij het goddelijke gebod had gehoorzaamd om zijn naaste lief te hebben als zichzelf. Op die manier vult de mens de leegte die ontstaat door het gebrek aan contact met zijn Schepper en door het gebrek aan gemeenschap met zijn medemens. Hij rust zichzelf uit met allerlei dingen waarvan hij denkt dat ze onmisbaar zijn en waarvan hij denkt dat hij er niet zonder kan. Maar kunnen we al zeggen, dat we gelukkiger zijn met ons comfort en met die geavanceerde technologieën? We leven op een kunstmatige manier en we missen het belangrijkste.

Dat is de reden waarom de wereld van vandaag zal zinken. Hij zal plaats maken voor een nieuwe wereld waarin naastenliefde de boventoon zal voeren. Deze nieuwe wereld is enthousiast aangekondigd en beschreven door de profeten, en wij worden uitgenodigd om deel te nemen aan de introductie ervan op aarde. Want onze verlossing kan alleen worden bereikt door te werken aan de verlossing van anderen, zoals de Universele Wet wil. Wanneer we de principes van wederzijdse hulp, broederschap en eenheid hebben begrepen en in praktijk hebben gebracht, kan een krachtige en overtuigende getuigenis worden gegeven, die het effect zal hebben van een lopend vuurtje. Want het goede is sterker dan het kwade, en zal overwinnen, zoals de profeet verklaart: "Ik zal rechtvaardigheid tot regel maken, en rechtvaardigheid tot een standaard; en de hagel zal de schuilhoek van het bedrog wegspoelen, en de wateren zullen de schuilplaats der leugens overstroomden." Jes. 28: 17.

Een ongewone adoptie

Het onderstaande verhaal verscheen in de Zwitserse krant *Le Matin*, onder de titel: "Een kleine prins gered" en is aan ons doorgegeven door Roger Juillerat:

Een lam was gedoemd te sterven. Het heeft net een nieuwe moeder gevonden

Prince, die vandaag 2 maanden oud is, heeft een lange weg afgelegd. Op 6 mei jongstleden werd hij opgege-

ven door een herder tijdens de seizoenstrek tussen twee weidegebieden in de buurt van Bière.

Want Prince weigerde bij het moederschaap te drinken, terwijl zijn broertje naar hartenlust aan de tepels zoog. Het was voorbestemd om te worden opgeofferd, toen Sandrine Vautraver, een tiener uit het dorp, het droevige nieuws hoorde. Op een pony en vergezeld door andere kinderen uit het dorp haastte ze zich naar de herder die ze regelmatig bezocht: "Geef het aan mij," zei ze tegen hem, "ik ga hem redden."

"Ik weet het nog", zegt Sandrine, "hij was zo schattig, nauwelijks groter dan mijn konijn. Ik zou er alles voor hebben gedaan om het te krijgen. Een ander jaar had de herder me er een aangeboden, maar pap wilde dat toen niet. Dat lammetje is toen dood gegaan, omdat het gezin dat het opnam, het koemelk gaf. Deze keer was er geen probleem, papa en mama gingen akkoord en het kreeg de naam "Prins". In het begin gaf ik hem vijf keer per dag de fles. Al snel hield hij me voor zijn moeder en wilde me niet verlaten, zelfs niet als ik naar school ging. Ik ging ook met hewandelen op het exercitieplein, onder de verbaasde ogen van de soldaten." Een van hen getuigt: "Toen ik dat zag, kon ik het niet geloven. Het lam volgde Sandrine alsof ze zijn moeder was. Op het moment dat ze een beetje wegliep, of zich verstopte, begon hij te blaten en zocht haar overal. En toen hij haar vond, sprong hij in haar armen." Op dit moment heeft Prins nog recht op twee flessen per dag: melkpoeder speciaal bestemd voor lammeren. Hij graasde naar hartelust en is in volle gezondheid. Persoonlijk gaven we twee maanden geleden nog geen cent voor zijn leven. Op een keer had Sandrine hem zoveel gegeven, dat hij te dik werd en een paar dagen ziek was. Maar alles is weer normaal. Het bewijs: hij eet zelfs kersen... en spuugt de pitten uit!

Als Sandrine er niet is, ontfermt Madame Vautravers zich over het lammetje: "Hij beschouwt mij logischerwijs als zijn oma", zegt de moeder van het meisje. Hij speelt ook graag met Roxane, een drie maanden oud geitje; en met het konijn waarmee hij het hok deelt. Maar de kleine Prins zal groot worden en een nieuw

territorium, verfraaid met een prachtige stal, is al voor hem gereserveerd. Sandrine is er trots op hem van de guillotine te hebben gered: hij is zo afhankelijk!

De twee charmante foto's die deze kleine anekdote reliëf geven, laten ons een mollig en gulzig lam zien met zijn sympathiek en blij adoptie moeder, en geven het beste uiting van de vreugde die het leven en het gevoel geliefd te zijn. Troostende taferelen vergeleken met zoveel andere, waar ongeluk, lijden en dood zegevierden!

Wat is er inderdaad nobeler en vrijgevieriger dan het spontane gebaar om te helpen en te redden! Een daad van liefdadigheid bij uitstek, die op de eerste pagina van het programma staat van goedheid en respect voor het leven, wat vaak overheersend is bij dieren. Dat instinct vertaalt zich in een immense tederheid ten gunste van een weesje of een diertje dat verlaten is. Zelfs als het van een heel ander ras is, of zelfs als het door de mens bestempeld wordt als slachtoffer van wie het tot de zijne maakt volgens de "wet" van het roofdier.

Bij mensen zou niets natuurlijker moeten zijn dan een helpende hand uit te steken naar elk schepsel dat in nood of moeilijkheden verkeert. Al naar zijn medemens. Ook naar een dier. Maar dat wordt echter zeldzaam, in onze tijd waarin de liefde voor geld het hart heeft verhard, het ongevoelig heeft gemaakt voor de ellende van anderen. Onverschillig voor het lijden, zolang het hem of zijn familieleden niet treft, werpt de moderne "beschaafde" mens, opgaand in egoïsme, niet eens meer een blik op degene die baadt in zijn bloed en kreunt van pijn. Alleen het "ik" interesseert hem, en hij beseft niet, dat hij zichzelf zo buiten het vitale circuit plaatst, dat zich voedt met de bronnen van altruïsme.

Dit is echter de grote les in het Evangelie, die het Lam Gods kwam illustreren door zijn leven te geven ten behoeve van de zondaars. Gevallen koningen, veroordeeld tot de dood door hun mentaliteit, maar aan wie, als ze bereid zijn die te grijpen, de loopplank naar het heil wordt geboden.

zijn aanklagers, toen hij hun vroeg, hoe zij hun dwalingen hadden durven verspreiden en hen ervan beschuldigde handelswaar te hebben gemaakt van Gods genade uit liefde voor geld.

"Tegen wie beweert u te zijn opgestaan?" zei hij in zijn rede. „Tegen een oude man die al met één been in het graf staat? Nee! Het is tegen de waarheid krachtiger dan jullie, en die zal jullie uiteindelijk verslaan." Dat gezegd hebbende, trok hij zich terug uit de vergadering en geen van zijn tegenstanders durfde hem tegen te houden.

Wycliffe's werk was bijna af; de standaard van waarheid, die zijn dappere handen zo lang hadden laten wapperen, stond op het punt hem te ontsnappen; maar hij zou nog een laatste keer van het evangelie getuigen. Deze keer was het zelfs vanuit het bolwerk van het Koninkrijk der Terreur dat de waarheid nog moest worden verkondigd. Wycliffe werd opgeroepen om in Rome te verschijnen voor het pauselijk tribunaal, dat zo vaak het bloed van heiligen had vergoten.

Hij maakte zich geen illusies over de gevaren die hem bedreigden, en hij zou zeker op de dagvaarding hebben gereageerd, als een aanval van verlamming de reis naar Rome niet onmogelijk had gemaakt. Maar ook al kon hij zijn stem niet laten horen in Rome, hij kon zich wel schriftelijk uitdrukken, en dus besloot hij dat te doen. Vanuit zijn rectoraat schreef de hervormer aan de paus een respectvolle en christelijke brief, maar streng tegenover de pracht en praal van de Romeinse Curie.

Wycliffe manifesteerde zo voor de paus en zijn kardinalen de zachtmoedigheid en nederigheid van Christus en toonde aan de hele wereld het contrast dat bestond tussen hen en de Meester die zij beweerden te vertegenwoordigen.

De hervormer was ervan overtuigd dat zijn leven de prijs van zijn trouw zou zijn. De koning, de paus en de bisschoppen waren unaniem in het veroordelen van hem, en volgens alle voorspellingen scheidden hooguit een paar maanden hem van de brandstapel. Maar zijn moed bleef onwrikbaar. "Waar spreken jullie over," zei hij, "om ver weg te gaan om de palm van martelaren te zoeken? Verkondig het woord van Christus aan de allerhoogste prelaten, en het martelaarschap zal u niet in de steek laten. Blijven leven, maar zwijgen? Nooit. Laat het zwaard dat boven mijn hoofd hangt, vallen! Ik wacht er op."

Maar de goddelijke Voorzienigheid beschermde haar dienaar nog steeds. Hij die

zich zijn leven lang vrijmoedig de waarheid had verklaard te midden van de grootste gevaren, mocht niet het slachtoffer worden van de haat van zijn vijanden. Wycliffe had er nooit over gepiekerd om zich te verdedigen, maar God was Zijn beschermer geweest; en nu zijn vijanden dachten dat ze hem hadden, plaatste God hem buiten hun bereik. Terwijl hij zich voorbereidde op het uitdelen van de communie in zijn kerk in Lutterworth, werd hij overvallen door een aanval van verlamming, waaraan hij kort daarna stierf.

Het was onder invloed van Wycliffe's geschriften dat Johannes Hus ertoe werd gebracht om zich af te keren van veel van de fouten van het rooms-katholicisme en het hervormingswerk in Bohemen op zich te nemen. Twee landen die zo ver uit elkaar lagen, ontvingen zo het zaad van de waarheid. Vanuit Bohemen verspreidde het licht zich naar andere plaatsen. De geesten wendde zich naar het Woord van God dat al zo lang vergeten was. Een goddelijke hand bereidde de weg voor de grote Reformatie.

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Het moment om onze geloften te hernieuwen nadert en wij zijn blij hier enkele gedachten van de geliefde Boodschapper omtrent het Laatste Avondmaal in herinnering te brengen.

Om het Avondmaal met de Heer te gebruiken

De Heer zei: "Zie, ik sta aan de deur en ik klop; als iemand mijn stem hoort en de deur opent, zal ik ook bij hem binnenkomen en de maaltijd met hem houden." Deze woorden komen van pas, niet alleen nu, maar tijdens het hele evangelische tijdperk. Het toont de heerlijke schikkingen van de Heer ten bate van zijn kleine kudde, die uitgekozen is onder de mensheid.

De Heer richt zich tot zijn discipelen met zoveel welwillendheid, zachtheid en genade, hij richt zich tot hen op een manier zoals hij alleen kan, en die alleen de discipelen kunnen begrijpen en waarderen. Tijdens het evangelische tijdperk hebben alle discipelen deze stem gehoord, niet slechts één keer per jaar, door het Avondmaal met de Heer te gebruiken, maar voortdurend. Dag na dag wil de Heer met ons deze gedenkwaardige maaltijd nemen, die ons de gemeenschap toont die wij met onze geliefde Verlosser hebben door middel van het lichaam van Christus.

De Heer aanvaardt een lichaam, daarom is er gezegd in de Schrift (en dat werd herhaald

door de apostel Paulus aan de Hebreërs): "U hebt mij een lichaam gegeven". Het lichaam van Christus is samengesteld uit leden, die zijn discipelen zijn, en die moeten horen wat de geest aan de gemeenten zegt. Zij moeten zien, door de ogen van het geloof, wat in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde gebeurt en het gedrag naleven zoals dat in het Huis van God hoort.

De discipelen moeten vooral een heel teder hart hebben, om de indrukken te bewaren die de geest van God alleen maar in een goed voorbereide bodem kan maken, want ze bevinden zich niet aan de rand van de weg, noch op de stenen, noch in de doornen. Een hart dat overloopt van genegenheid is nodig voor degene van wie er gezegd is, bij het vermelden van de discipelen: "Zoals hij hen heeft bemind, heeft hij hen tot het einde bemind." Wij voelen de gemeenschap die moet bestaan tussen het hoofd en de leden van het lichaam van Christus, door de macht van de geest van God die tot de hele waarheid leidt.

De Heer Jezus belooft aan zijn discipelen hun de Voorspraak te zenden om hen te troosten, hen te zegenen, hen aan te moedigen, om in hen een karakter te vormen dat in staat is deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Voor de discipelen die in deze situatie verkeren, is het een vreugde, een geluk de beker van de Heer te nemen, zijn brood te delen. Het is de kracht van het doopsel dat zich voor hen verwezenlijkt; hetzelfde doopsel dat onze geliefde Verlosser beleefde, moeten wij met hem verwezenlijken om één lichaam te vormen, volgens wat geschreven staat: "Wij allen zijn door één geest tot één lichaam gedoopt." (1 Kor. 12: 13).

Wij willen ons verheugen en dit uit het diepste van onze ziel. Wij zullen geen enkele moeite hebben de beker van de Heer te nemen, niet alleen als symbool, maar ook letterlijk, elke dag van het leven dat wij nog te leven hebben op deze aarde, waarin wij de vreugde zullen hebben uit de gezegende hand van de Heer de beker te ontvangen, die hij ons reikt, en het brood dat hij met ons deelt.

Als wij begrijpen, door de dagelijkse beproevingen, wat het betekent om elke dag het brood evenals de beker te nemen, en ze te delen met de Heer, dan voelen we het gemakkelijk elke keer dat de Heer aan de deur van ons hart staat en klopt. Daarom zijn we gelukkig al zijn lessen te ontvangen; en in het bijzonder dit jaar zullen we op een waardige manier, ook als symbool, het brood

en de beker, uit de hand van onze geliefde Meester nemen. Wij zullen ze van ganser harte nemen. Wij zullen de zegen afsmecken door de pijnen van Christus te verdragen voor alle aardbewoners, de zuchtende en stervende schepping. Wij zullen met de apostel Johannes zeggen ten bate van deze arme mensen: "Kom, Heer Jezus, kom spoedig!"

★

De leden van het Leger van de Heer vieren ook het Avondmaal van de Heer. Zij nemen niet de beker maar wel het brood dat hun wens symboliseert zich aan te sluiten bij het werk van de Heer en dat is om het Koninkrijk van God op aarde te vestigen. Zij verzaken aan zichzelf om de goddelijke wil te doen en de laatste leden van het lichaam van Christus in hun opdracht te ondersteunen.

Wij willen onze harten goed voorbereiden en de hulp van de Heer vragen opdat hij ons bewust kan maken van de waarde van het symbool van het Paasfeest dat wij de eer hebben aan de zijden van de laatste ingewijden te hernieuwen, door ons de waarschuwing van de apostel Paulus te herinneren die zei, dat wie op onwaardige wijze het brood zal eten en de beker zal drinken schuldig zal zijn aan het lichaam en het bloed van de Heer; dat wie eet en drinkt zonder het lichaam van Christus te onderscheiden, een oordeel eet en drinkt tegen zichzelf. 1 Kor. 11: 27, 29.

Wij zullen goed in onze gedachten houden en met heel ons hart zijn bij de Paasvieringen die plaats zullen hebben in de groepen en de Stations. Het is ons diepste verlangen, dat de Heer ons zijn genade kan verlenen om een overtuigende getuigenis te geven die de wereld zal kunnen ontvangen.

Wij wensen aan iedereen de zegen van de Heer over de inspanningen die verwezenlijkt moeten worden opdat het nieuwe schepsel over het oude karakter zegeviert en dat zo het kwaad voortaan overwonnen kan worden door het goede, tot de glorie van God.

Wij herinneren hier aan de volgende congressen die plaats zullen hebben, als God het wil, te

Sternberg (Duitsland): op 6 en 7 april.

Turijn: van 13 tot 15 juli.

Lyon: van 7 tot 9 september.

Sternberg: op 28 en 29 september.

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/6535020.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51156491.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miquet, CH-1236 Cartigny Imprimerie Villière, 74160 Beaumont, France.